

Luctuosissimi eventus

XII. Piusz pápa 1956. október 28-án kiadott enciklikája

XII.Piusz pápa [\[1\]](#) 1956. október 28-án adta ki Luctuosissimi eventus (Azok a gyászos események) kezdetű enciklikáját [\[2\]](#) a magyar nép békéjéért és szabadságáért folyó nyilvános imákról, melyben az 1938-ban Budapesten megrendezett XXXIV. Eucharisztikus világkongresszuson való részvételére is visszaemlékezett. Körlevelét felolvasták a Vatikáni- és a Szabad Európa Rádióban is, az összes olasz templomban kihirdették a szentmisén, aminek hatására a következő napokban az ország minden részén gyászmiséket tartottak a magyar halottak lelki üdvéért. Hazánkban a hívek értesítésére egyedül Virág Ferenc pécsi püspök adott ki egy körlevelet, aki maga is a külföldi rádiókból értesült az enciklika kihirdetéséről. Október 30-án a Kossuth rádió adott róla rövid értesítést, majd november másodikán az Új Ember című katolikus hetilap közölte róla ismertetőt.

LUCTUOSISSIMI EVENTUS

XII. Piusz pápa enciklikája

a magyar nép békéjéért és szabadságáért folyó nyilvános imákról

Róma, 1956. október 28.

Azok az igen gyászos események, melyek Kelet-Európa népeit sújtják, különösen pedig a számunkra oly kedves Magyarországot, amely most egy borzalmas öldöklés vérében fekszik, mélyen megrázzák atyai lelkünket. De nemcsak a mienket, hanem bizonyára mindazokét, akik számára drága értéket jelentenek a civilizáció jogai, az emberi méltóság és szabadság, amely kijár egyénnek és nemzetnek egyaránt. Apostoli hivatalunkból fakadó tudat ösztönöz bennünket ezért arra, hogy sürgető felhívással forduljunk hozzátok Tisztelendő Testvérek és a rátok bízott nyájhoz, hogy testvéri szeretettől csatlakozzatok hozzánk, könyörögjünk az Istenhez, esdjük ki Tőle, Akinek kezében van a népek sorsa és vezetőinek nemcsak hatalma, hanem élete is, – hogy legyen vége a hatalmas vérontásnak és ragyogjon fel végre az igazi béke, amely igazságon, szereteten és igazi szabadságon alapszik.

Legyen végre világos mindenki előtt, hogy ha a nép rendje egyszer felborul, azt nem lehet visszaállítani sem a halálosztó fegyverek erejével, sem a polgárookra alkalmazott erőszakkal, mert az ő legbelsőbb érzéseiket nem lehet elfojtani, sem pedig csalárd elméletekkel, amelyek megrontják a lelket, megsértik az Egyház, a polgári és a keresztény lelkiismeret törvényeit. Az igazi szabadság iránti sóvárgást sohasem lehet külső erőszakkal elfojtani.

Rendkívül komoly körülmények között, melyek a keresztény nyáj egy részét annyira sújtják, kedves emlékek jutnak eszünkbe. Midőn 20 évvel ezelőtt elődünk XI. Piusz legátusaként Budapestre mentünk, hogy részt vegyünk az Eucharisztikus világkongresszuson, melyet akkor ott tartottak meg, nagy örömmel és vigasztalással láttuk, hogy a szeretett magyar katolikusok mily nagy áhítattal és mély tisztelettel követik a legméltóságosabb Oltáriszentséget, midőn azt a város utcáin körmenetben vitték. Biztosak vagyunk abban, hogy ugyanaz a hit, az isteni Megváltó ugyanilyen szeretete lángol fel ismét ennek a népnek a lelkében, annak ellenére, hogy azok, akik az istentelen kommunizmust rájuk erőszakolták, minden eszközzel arra törekedtek, hogy kitöröljék lelkükből atyáik vallását.

Ezért szilárdan hiszünk abban, hogy ez az igen nemes nép, még ebben a szörnyű felfordulásban is, melynek közepén találta magát, imával fordul az Istenhez, hogy kieszközölje az igazságos renden alapuló, annyira óhajtott békét. Biztos reményünk továbbá az is, hogy minden igaz keresztény, a világ bármely részében éljen is, csatlakozik imáival az oly sok bajtól és igazságtalanságtól sújtott testvéreinek könyörgéséhez és ezzel tanúsítja a szeretet nagy közös kötelékét. Különösen buzdítjuk erre az imahadjáratra azokat, akikre különös gyengédséggel tekintünk – hiszen ugyanúgy kell tennie földi helytartójának is, ahogyan maga az isteni Üdvözítő tett –, azokra, akik éveik első virágjában pompáznak ártatlanságban, kedvességben és bájosságban, különösen nagy reményt fűzünk ezeknek a kicsinyeknek az imádságához, mert ebben az annyi bűntől beszennyezett világban már valamiképpen az angyalokat kell szóhoz juttatni. Velük együtt minden keresztény hívja segítségül a Boldogságos Szűz Mária hatalmas pártfogását, mely olyan értékes az Isten előtt, hiszen ő isteni Megváltónk anyja és a mi szeretett édesanyánk is.

Nincs kétségünk aziránt, hogy minden ember a városokban és községekben, sőt még a legtávolabbi falvakban is, ahol csak világít az Evangélium fénye – minden keresztény, főleg pedig a kisgyermek – egész lelkükkel felelnek atyai buzdításunkra, melyhez a tietek is csatlakozni fog, úgy hogy Isten kegyelmének befolyásával és segítségével, melyet oly sok könyörgő hang, valamint Szűz Mária közbenjárása esdett ki, a szeretett magyar nép, melyet oly sok szomorúság sújtott és oly sok vér öntözött, éppúgy mint Kelet-Európa népei, akiket megfosztottak vallási és polgári szabadságuktól, boldogan és békésen szabhatnak igazságos rendet társadalmi életüknek, biztosítva Istennek és Jézus Krisztusnak, az isteni Király törvényeit, akinek országa „az igazság és béke országa, a szentség és kegyelem országa, az igazság és kegyelem országa.” (Krisztus Király prefáció [\[3\]](#).)

Ettől a reménytől lelkesítve, mindnyájatoknak Tisztelendő Testvérek s a gondotokra bízott nyájaknak, különösen pedig mindazoknak, akik Magyarországon és Kelet-Európa többi országaiban nehéz körülmények között és annyi baj által sújtva élnek, egész szívünkkel küldjük apostoli áldásunkat.

[1] XII. Piusz pápa 1876-ban, Rómában született arisztokrata családban, Eugenio Pacelli néven. Szent Péter 260. utódjaként 1939 és 1958 között, haláláig volt római pápa, Jelentős újításokat vitt véghez az egyház belső életében, elsősorban a Mária-tiszteletet mélyítette el. 1943-ban ő avatta szenté Árpádházi Szent Margitot. 2009-ben XVI. Benedek pápa „tiszteletreméltó” címmel ruházta fel, ami az utolsó lépés boldoggá avatása előtt.

[2] a római katolikus egyház fejének egy meghatározott témát feldolgozó körlevele, amelyet a világ püspökeihez és rajtuk keresztül a papsághoz, valamint a hívekhez, sőt gyakran minden jóakarátú emberhez intéz.

[3] a szentmise kánonját bevezető, kötött formájú hálaadó imádság.